

(המשך מעמוד 15)

שמונתן תופיע על שער של אחד מעיתוני האופנה החשובים בעולם, כמו ווג. מעטות בלבד מגיעות לשם.

בשנים האחרונות שומעים יותר ויותר על דוגמניות ישראליות שנוסעות לדגמן בחו"ל.

לעיתים קרובות מדובר בגדים תוצרת הארץ המיועדים ליצוא. היצרן, או מעצב האופנה, לוקחים איתם את הדוגמנית כדי שתציג שם את הבגדים.

לעיתים קרובות אשה המשמשת קולב נאה לבגדים נאיסו איך היא חיה, מה היא אוכלת, איזה דיאטה היא שומרת, איך היא מתאפרת לפני שהיא יוצאת מהבית, האם היא מקפידה על שנת-יופם, או שמושג כזה קיים רק במחשבתם של אנשים הרחוקים מעולם הדוגמנות והזוהר?

רונית מפריכה רבות מן האגדות הקשורות למיקצוע, ואולי משום שהיא עצמה שונה מאוד. הן מחברותיה למיקצוע והן בכלל.

בנוסף לעבודתה כדוגמנית, שממנה היא מתפרנסת, עוסקת רונית גם בעיצוב בגדים. בינתיים אין המדובר בעיסוק מיסחרי, אלא בכך שהיא תופרת לעצמה את הבגדים שהיא לובשת, ולובשת רק בגדים שהיא תופרת ומעצבת. היא מעידה על עצמה שאינה מעצבת לטעמו של ההמון הגדול, אלא אך ורק לטעמה שלה. שהוא שונה, מוזר ואולי חדשני מדי לתקופתו.

בעתיד, כך היא חושבת, תתרכז יותר בעניין היצירתי ופחות בדוגמנות. אבל זה רק בעתיד, ורק אם תוכל להשתחרר מן הקושי שלה להיפרד מן הבגדים שעיצבה ותפרה.

היא צעירה נעימה לשיחה, פתוחה, המתייחסת לחיים בקלות. היא נראית אחרת לגמרי בכל תמונה ותמונה, ולעיתים נראה שאין זו אותה האשה. לדבריה, בצילומים ובתצוגות היא מרבה להשתמש באביזרים, שאת רובם היא עושה בעצמה. לעיתים אלה כובעים משוגעים, לעיתים תיסרוקות גראנדיוזיות.

לא תמיד מוצאים דברים אלה חן בעיני חברותיה למיקצוע ובעיני הקהל. אך היא בשלה, אינה מוותרת.

● איך זה שאת לא עסוקה עכשיו ב"שבועיהאוסנה", זה לא משהו יוקרתי?

זה יוקרתי כמו כל התצוגות הגדולות. אבל זה לא ביגדיל אם לא מופיעים בו. ● את לא מצטערת?

„אני רוצה שני ילדים, אבל בגיל מאוחר יותר, לקראת שנות ה־30 לחי". עכשיו זה לא הזמן!"

לא. לא חסרות תצוגות גדולות. ● אבל חוץ מהתצוגה הגדולה, יש ב"שבוע האוסנה" הרבה עבודה של דוגמנות בחדרים קטנים.

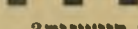
נכון, זו עבודה שחורה. אני אישית לא אוהבת אותה. זו עבודה של 12 שעות כחודר.

● זה לא קצת מביך לדגמן בחדר קטנטן, כשהקניין בוחן כל חלק בגופך מקרוב?

לא, את שמה מעין מסך על עצמך, מין מחסום מסויים.

● ובתחילת הדרך שלך, זה היה מביך?

לא אותי.

● את לא ביישנית?

אני מאוד ביישנית.

● איך זה מסתדר יחד עם המיקצוע, שכולו חשיפה?

הדוגמנות זה דבר שאני אוהבת, אז רחוק מול המצלמות או על המסלול אני הכי פתוחה בעולם ושוכחת מכל האנשים. אני עושה מה שאני מרגישה ואוהבת את זה. ובעבודה, הצילום יותר מדבר אליי מאשר דוגמנות-מסלול.

● מה ההבדל?

בצילום את יכולה להשתנות בצורה, יכולים להיות לך אלף פנים. יש המון סיפור מאחורי המצלמה.

במסלול יש השואו, שזה דבר יפה, אבל בארץ כמעט שלא עושים שואו שיש מה לראות בהם חוץ מהתצוגות הגדולות, שנעשות אחת לחודשיים או יותר. כל התצוגות הקטנות זה חלטורות, שנעשות בכל מיני חדרים קטנים, והן לא סימפאטיות.

● זה משנה מי הקהל שבא לתצוגה? בחלטורות הקהל זה קהל שלא מבין. מעניין אותו לראות רגליים יפות, כשמציגים את כיגדיי הים של העונה הבאה.

● בשאת מדגמנת על המסלול, את מרגישה את הקהל.

בהחלט. ובמיקרה שלי, גם מרבים לצחוק עליי בקהל.

● למה?

כי אני תלושה, אני גם מעצבת ועושה

אביזרים לתצוגות-אופנה, שהם מאוד גראנדיוזיים. אבל זה בסדר שצוחקים, זה צחוק חיובי לגביי.

● את עושה דברים מוסחריים? לא, בכלל לא. לא מעניין אותי הצד המיסחרי. אני קודם כל מעוניינת ליצור, ואני לא יכולה ליצור משהו שמתאים להמונים.

אני שקועה 24 שעות ביממה ביצירה. גם דברים שעשיתי לפני חמש או שש שנים עדיין לא מתאימים לאופנה הישראלית.

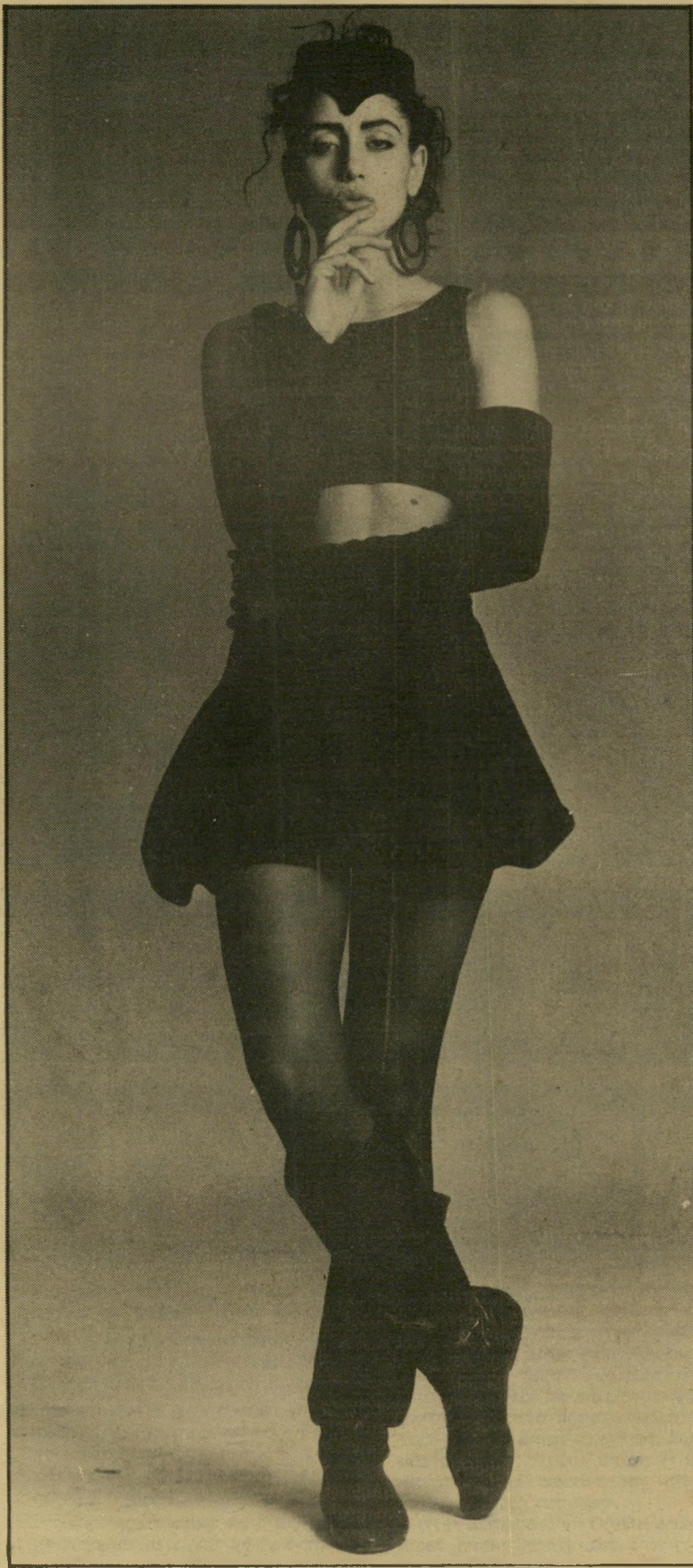
● את מנסה למכור? לא, זה לא מעניין אותי עכשיו. בינתיים אני רוצה רק ליצור ולבנות את עצמי. דוגמנות זו רק תקופת-ביניים, כדי לפתוח לעצמי דלתות לעתיד.

● את מבינה לעצמך רקע?

כן.

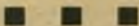
● כמה זמן את דוגמנית?

בתל-אביב אני רק שנה, ולכן רק שנה עוברת

דוגמנית אלקבין מדגמנת בגד מעשה-ידיה בחצונות קטנות מעניין את הקהל לראות רגליים יפות

כדוגמנית-צילום. אבל כשגרתי בחיפה הייתי דוגמנית במשך שבוע שנים.

● כמה שעות ביום את מקדישה למיקצוע?

אני לא עושה תצוגות קטנות. אני משתתפת רק בתצוגות גדולות ובצילומים, פעמיים עד שלוש פעמים בשבוע. יש תקופות שאין ויש תקופות שזה כל יום.

● אבל עיקר הפרנסה היא בתצוגות קטנות.

נכון, הכסף בא מהתצוגות הקטנות.

● ואת יכולה להרשות לעצמך לא ללכת?

כסף מעניין אותי כדי להיות טוב. כסף זה דבר נורא נחמד וטוב ועוזר, אבל אני לא מתאמצת להשיג אותו. אני יודעת שהגישה שלי מצחיקה. אני תמיד אומרת: כשיש — זה טוב, כשאין — זה עוד יותר טוב.

● למה עברת מחיפה לתל-אביב?

אין ספק שזה המקום להתפתח בו.

● חיפה היא קטנה?

כן, היא פרובינציה לעומת תל-אביב. אבל אני מניחה שההתפתחות שלי בעתיד תהיה מעבר לים. עכשיו אני עושה שם את הצעדים הראשונים שלי.

● מה את עושה? דוגמנות-צילום.

● איך הגעת לזה? החלטתי שאני לא אוהבת את מה שקורה כאן ונסעתי.

● כל אחת יכולה להצליח בחו"ל? זה תלוי בה. אבל אצלי זה לא רק דוגמנות, אלא גם היצירה, ושם יש יותר מה ללמוד.

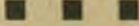
● איזה דברים את מדגמנת? ביגוד. אבל רק התחלתי, רק נרשמתי לסוכנות. ושם הביגוד מאוד אחר מאשר פה.

כשאני מגיעה לארץ לצילום ואני רואה את הרגמים, אני מוכנה לפעמים לוותר על הכל, על הצילום ועל הפירסום, ובלבד שלא להצטלם עם הדברים האלה, שאני לא רוצה אותם. אני נלחמת עם עצמי. בגד זה אופי בעיניי, ואת זה היצרנים לא מבינים.

לפני יומיים עשיתי כתבת-אופנה לאחר העיתונים, והבגדים היו פשוט מחרדים. אני בטוחה שעל מישהי אחרת הם היו נראים כמו על הקולב. אני השתרלתי לעשות מהם משהו אחר, בעזרת התיסרוקות והאביזרים שהוספתי.

● את מנסה לתת אופי לבגד גם בשאת לא אוהבת אותו?

אני חייבת.

● את לא חושבת שיש אופנה ישראלית טובה?

„רובם אוהבים בלונדיות עם עיניים כחולות, וחיוך מאוזן לאוזן. אני לא יכולה לחייך, אני קצת מוזרה”

יש דברים נחמדים ליוסיום.

● את לא קונה סה בגדים? אני לא קונה בכלל. אני עושה הכל לבד.

● בשאת באה לצילום, את מתערבת גם בבחירת הרקע לצילום?

אני כל הזמן אומרת מה שאני חושבת. אני לא יכולה לא להגיד. אני חושבת שאני קצת כעיייתית. קשה לי להשלים. משום מה תמיד נראה לי שאני יודעת יותר מה מתאים לכל בגד.

● יש לך ביטחון עצמי מופרז?

לא, וגם כך זה רק בעיניי אופנה. בחיים הפרטיים אני אדם מאוד פשוט, מופנם וסגור. אני חיה כשקט. הוורר הוא כי, בפנים, הוא לא סביבי.

אני לא נמצאת באירועים ערב-ערב, אני לא חברה של כל מיני אנשים, אני מאוד רחוקה מזה.

אני חיה יותר על טלוויזיה וספרים ויצירה ורמיון. כשהייתי ילדה, הרמיון השתלט לי על החיים עד כדי בילבול.

● בלומר?

יש לי דימיון מפותח, ואני לפעמים קצת נבלעת לתוכו, מרחפת. בעבר הרמיון השתלט על הכל, היום מצאתי את האיוון.

● איפה נולדת?

נולדת בכארי-שבט, ובגיל 11 עברתי עם המיטפחה לחיפה. הוריי באו ממוגדור שבמארוקו. אבא היה מתנך, אבל בארץ הוא מנהל